

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 513. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14val-shoot-idm140708759872000/facsimile.pdf> (tilgået 11. juli 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

ham Fortræd – hvor meget eller hvor lidet hun saa havde villet det. Gav han efter for den bløde Erindring, saa var han fortabt ..... Stolt, stolt maatte han bære Hovedet – iveau – ligeud – gennem Tykt og Tyndt, gennem Dagenes trivielle Slid. Var han ikke en Pokkers Karl, at han kunde *slide* sig bort fra Erindringen? ....

Og hans Hovmod syntes ham Lægedom – den Planke, hvorpaa han drev.

XIII

Saa sad han en Aften i sit lille Arbejdsværelse højt oppe paa femte Sal. Lampen lyste paa Avisudklip, Korrekturark, tryksværtede Blade, hvide Blade. Han havde arbejdet en fem, seks Timer i Træk – smed en Korrektur tilside – samlede Hænderne for Øjnene, saa' langt, langt bort – greb et hvidt Blad og skrev:

Bægret.

Jeg tager Bægret af din Haand
idet jeg i dit Øje ser –
jeg véd hvad Skaalen gemmer.
O lifligst Drik i lifligt Kar:
og om det end ej ubrudt var,
hvad er jeg selv? det sprøde Ler,
som hungrer imod Vinens Aand!
Jeg vil min Vin, vil intet mer –
jeg tager Drikken af din Haand
og Skaalen hos mig gemmer.

Senere, ud paa Natten, just som han vilde flytte Lampen ind i det snevre Sovekammer, blev han staaende og saa' paa sin Boghylde – en fattig Boghylde med tomme Huller mellem enkelte Skatte fra Antikvarens Bod. Han strakte Haanden ud og vilde tage en saadan Skat, for efter Sædvane at læse en Stund inden Søvn

kom. Men Hylden syntes at svømme og sejle for hans overanstrengte Blik ..... han saa' ned paa Bordet – et blankt Stykke, ligesom en Strimmel roligt Vand, mellem Hæfter og Blade. Han satte sig, drog et dybt Suk, en træt Mands Suk ..... knejsede saa – greb Papir, skrev:

Den raske Ungdom.

Den raske Ungdom tog et Spring
og satte over Vandet,
brød sig en Blomst, snart her, snart hist,
forlod den med et Suk tilsidst
og drog sin Vej af Landet.

Det led paa Tiden, og der drog
en Vandrer ind i Landet;
og dér, hvor Strømmen flød i Ro
mod Solens Guldglød, hviled To
hver paa sin Bred af Vandet.

Hun hviled her, han hviled hist,
imellem dem laa Vandet;
og hun var bleg, og han var graa,
og begge stirrende de saa'
hvor Aftnen faldt paa Landet.

Da voved han sit Ungdoms Spring
fra før han drog af Landet;
og op han drev paa Sandets Grund,
dér kyssed hun den blege Mund
mens Natten faldt paa Vandet.

Han skød hastig Bladet bort, greb Lampen, gik ind, klædte sig af
og faldt i en fast Søvn – hvoraf han vaagnede besynderlig let, som
ikke i mange Dage. – –

Saa hændtes det, nogen Tid efter, at han ligeledes en Aften